

Sygn. akt I PK 148/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa H. S.
przeciwko R. Spółce Akcyjnej w P.
o ryczałt za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 października 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt IX Pa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje
Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r. zmienił zaskarżony przez pozwaną R. Spółkę Akcyjną w P. wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 6 maja 2016 r. zasądzający na rzecz

powoda H. S. od pozwanej kwotę 31.068,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem ryczałtów za noclegi i kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w ten sposób, że oddalił powództwo, a ponadto zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.830 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W sprawie tej ustalono, że powód zawarł z pozwaną spółką trzy kolejno następujące po sobie umowy o pracę na czas określony: od 8 września do 30 listopada 2009 r., od 1 grudnia 2009 r. do 30 listopada 2011 r. oraz od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2016 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Ostatnia umowa o pracę uległa rozwiązaniu w drodze porozumienia stron z dniem 2 października 2014 r. Miejscem pracy powoda była ul. F. [...] w T., ale faktycznie wykonywał on samochodowy transport międzynarodowy głównie do krajów Europy Zachodniej, w tym zwłaszcza do Wielkiej Brytanii. Do jego podstawowych obowiązków należało m.in. terminowe, sprawne i bezszkodowe transportowanie przesyłek klientów pozwanego, stosowanie się do „podręcznika kierowcy firmy R. S.A.”, zachowanie tajemnicy służbowej i przestrzeganie innych regulacji obowiązujących u pozwanego.

Zarobki powoda od 1 stycznia 2014 r. zamykały się w kwocie 2.350 zł w skali miesiąca, na którą składały się wynagrodzenie zasadnicze - 1.350 zł, ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych - 670 zł, ryczałt za pracę w porze nocnej – 80 zł i dodatek za czas pełnionego dyżuru - 250 zł. U pozwanego obowiązywały regulamin wynagradzania i regulamin pracy. Składniki wynagrodzenia za pracę były wypłacane w zależności od zajmowanego stanowiska i wykonywanych przez pracownika obowiązków, i były nimi: wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za pracę w porze nocnej, dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatek za pracę w niedziele i święta, dodatek za dyżur, wynagrodzenie za czas przestoju niezawinionego przez pracownika i premia uznaniowa (§ 7 ust. 1 regulaminu wynagradzania). Dodatkowo pracownikom przysługiwały następujące świadczenia związane z pracą: należności na pokrycie kosztów podróży służbowej, nagrody, wynagrodzenie albo zasiłek za czas choroby oraz odprawy emerytalna i rentowa (§ 7 ust. 2 tego regulaminu). Dodatki, odprawy oraz inne świadczenia związane z pracą naliczane były na zasadach określonych w Kodeksie pracy i w innych

przepisach powszechnie obowiązujących. Należności na pokrycie kosztów podróży służbowej naliczane były na zasadach przysługujących pracownikom zatrudnionym w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, zgodnie z Kodeksem pracy (§ 11 ust. 2 regulaminu). Wysokość dodatków wypłacanych ryczałtem ustalana była na podstawie przewidywanego czasu pracy lub dyżurów danego pracownika. Ich kwotowe określenie zawierały indywidualne umowy o pracę. W wypadku przekroczenia wartości ryczałtu i pozytywnej weryfikacji dokonanej przez pracodawcę, pozwany dopuszczał nabycie przez pracownika prawa do dodatkowego wynagrodzenia na ogólnie obowiązujących zasadach (§ 12 regulaminu wynagradzania). Wysokość oraz warunki ustalania należności z tytułu podróży służbowych określano na zasadach wskazanych w Kodeksie pracy, z zastrzeżeniem uregulowań regulaminu wynagradzania (§ 20 Regulaminu wynagradzania).

Pracownicy pozwanej zatrudnieni w dziale transportu na stanowiskach kierowców wykonywali pracę w równoważnym systemie czasu pracy, w przyjętym trzymiesięcznym okresie rozliczeniowym (§ 1 ust. 1 załącznika). Czas pracy kierowcy rejestrowali przy pomocy tachografu, tj. na tzw. wykresówkach i/lub w kartach cyfrowych kierowcy (§ 1 ust. 2 załącznika). Kierowcy byli obowiązani używać tachografu każdego dnia pracy począwszy od przejęcia pojazdu (§ 12 pkt 1 załącznika). Czas pracy kierowcy liczony był od rozpoczęcia do zakończenia pracy i obejmował wszystkie czynności związane z wykonywaniem przewozu, a w szczególności: prowadzenie pojazdu, pomoc przy załadunku i rozładunku, obsługę codzienną pojazdu, utrzymanie pojazdu w czystości, niezbędne czynności administracyjne związane z wykonywanym zadaniem (§ 9 pkt. 1-5 załącznika) oraz szczegółowo określone przerwy (§ 9 pkt. 6-11 załącznika). Szczegółowe kwestie związane z dyżurami kierowców, w tym relacją dyżuru do czasu pracy i ryczałtowym dodatkiem do wynagrodzenia, regulował § 10 załącznika. Pracę w nocy i święta regulowały przepisy § 14-16.

Powód w podróże wyjeżdżał z reguły na początku tygodnia, najkrótsza trasa trwała do tygodnia, najdłuższa do trzech tygodni. Jeździł głównie do krajów Europy Zachodniej, a w tym m.in. do Wielkiej Brytanii, Francji, Krajów Beneluksu i czasami do krajów Europy Południowej. W czasie podróży spał w kabinie pojazdu, ponieważ

nie było innej możliwości. Były tam dwa łóżka (leżanki) - jedno na górze i drugie na dole, które znajdowały się w tylnej części kabiny za fotelami kierowcy i pasażera. Poduszki, pościel, koc i kołdrę oraz sprzęt AGD powód musiał zorganizować we własnym zakresie. Klimatyzacji postojowej w kabinie nie było i powód korzystał z własnych urządzeń i przedmiotów chłodzących lub grzewczych. Z urządzeń higieniczno-sanitarnych powód korzystał na parkingach, za które płacił „ze swojej kieszeni”. Powód nie otrzymywał ryczałtu za noclegi, a jedynie dostawał zaliczki na poczet kosztów podróży od pozwanego, które przeznaczał na pokrycie kosztów związanych z opłatami firmowymi (parking, opłata drogowa, dokumenty celne, opłata za autostradę).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji, powołując art. 2 pkt 7 oraz art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) a także art. 77⁵ § 3-5 k.p., uznał, że należności powoda na pokrycie kosztów podróży służbowej powinny być ustalane na podstawie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., tj. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. z 2002 r., Nr 236, poz. 1991 ze zm.) obowiązującego do 28 lutego 2013 r. a od 1 marca 2013 r. - rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz. 167). Na tych podstawach Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz powoda kwotę 31.068,40 zł.

Ten wyrok zmienił Sąd Okręgowy w K. w ten sposób, że powództwo oddalił, uznając, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych ryczałtów miał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. (K 11/15, OTK-A 2016, poz. 93), w którym Trybunał orzekł, że: 1. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. sprawie należności przysługujących

pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (dalej również jako rozporządzenie wykonawcze z 2013 r.), w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; 2. Art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (dalej również jako rozporządzenie wykonawcze z 2002 r.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Sąd drugiej instancji wskazał, że uznane za niezgodne z Konstytucją przepisy prawa naruszały ustawę zasadniczą już od dnia ich wejścia w życie (*ex tunc*), przeto nie mogą być legalną podstawą orzekania przez sądy powszechne. W konsekwencji odpadły podstawy roszczenia powoda. Ponadto pozwany pracodawca przekazywał powodowi zaliczki na poczet kosztów związanych m.in. z korzystaniem z parkingów i znajdujących się na ich terenie toalet i pryszniców, a przede wszystkim zapewnił powodowi miejsce do spania w kabinie pojazdu spełniającego warunki określone w rozporządzeniu ministra do spraw pracy w porozumieniu z ministrem do spraw transportu (art. 21a ust. 6), co oznaczało zapewnienie bezpłatnego noclegu. Samochód, którym jeździł powód, był wyposażony w miejsce do spania w przystosowanej do tych celów wydzielonej i homologowanej kabinie. Na taką formę i warunki odpoczynku powód zgodził się, składając w dniu 29 września 2011 r. odpowiednie oświadczenie. Ponadto powód nie wykazał, aby poniósł jeszcze jakieś dalsze koszty związane z noclegami w trakcie wyjazdów służbowych, przeciwnie wprost przyznał, że nigdy w okresie zatrudnienia u pozwanej nie nocował w hotelu bądź w innym miejscu i z tego tytułu nie poniósł jakichkolwiek kosztów.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4

rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej przez błędną wykładnię i uznanie, że odnosi się także do zwrotu kosztów noclegu w krajowych podróżach służbowych pracowników, w tym kierowców zawodowych, pomimo że § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia dotyczy wyłącznie podróży służbowych zagranicznych, co miało wpływ na niewłaściwe zastosowanie tej normy jako podstawy oddalenia powództwa w zakresie zwrotu kosztów noclegu (ryczałtów za nocleg) w trakcie krajowych podróży służbowych; 2/ art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju przez błędną wykładnię i uznanie, że norma odnosi się także do zwrotu kosztów noclegu w krajowych podróżach służbowych pracowników, w tym kierowców zawodowych, pomimo tego, że przepis § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia dotyczy wyłącznie podróży służbowych zagranicznych (do których to zresztą odnosi sam tytuł rozporządzenia), co miało wpływ na niewłaściwe zastosowanie tej normy jako podstawy oddalenia powództwa w zakresie zwrotu kosztów noclegu (ryczałtów za nocleg) w trakcie krajowych podróży służbowych; 3/ art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 1 k.p. w związku z art. 77⁵ § 3 k.p. przez nieprawidłową wykładnię skutkującą brakiem zastosowania w niniejszej sprawie jako podstawa roszczeń powoda o zapłatę ryczałtów za nocleg w zagranicznych i krajowych podróżach służbowych, w sytuacji gdy pozwany pracodawca uregulował zasady zwrotu kosztów noclegu w regulaminie wynagradzania; 4/ art. 2 ust. 7 ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 1 k.p. w związku z art. 77⁵ § 3 k.p. przez nieprawidłową wykładnię skutkującą brakiem zastosowania w niniejszej sprawie jako podstawa roszczeń powoda o zapłatę ryczałtów za nocleg w zagranicznych i krajowych podróżach służbowych. W ramach kasacyjnej podstawy procesowej zarzucił naruszenie: 1/ art. 382 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez błędy poczynione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku polegające na

fragmentarycznym jedynie wskazaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia: braku wskazania faktów, które Sąd uznał za udowodnione, braku wskazania dowodów, na których się oparł, a także braku wskazania przyczyn, dla których innym dowodom Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także braku przytoczenia przepisów prawa, na których oparto wyrok; 2/ art. 387 § 2¹ k.p.c. przez niepodanie w uzasadnieniu wyroku szczegółowych ustaleń stanu faktycznego w sprawie, pomimo że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji zostały zmienione.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji K., a „z ostrożności” domagał się uchylenia wyroku w całości i rozstrzygnięcia co do istoty sprawy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda zawierała usprawiedliwione podstawy. Sformułowane w niej problemy prawne zostały rozstrzygnięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164), z której wynika, że noclegi kierowców zatrudnionych w międzynarodowym transporcie samochodowym w kabinach samochodów nie stanowią bezpłatnego wypoczynku, ale wymagają stosownej rekompensaty. Ponadto utrwalona jest judykatura, że istota ryczałtu na pokrycie kosztów noclegu polega na tym, że świadczenie wypłacane w takiej formie z założenia jest oderwane od rzeczywistego poniesienia kosztów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 71/16, LEX nr 2269111). Wreszcie, z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 18 lutego 2016 r., C-325/15, nie tyle wynika, że

kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym nie przysługują żadne należności za noclegi w kabinie samochodu w transporcie międzynarodowym, ale że prawo wspólnotowe, w tym art. 8 ust. 8 rozporządzenia Rady (EWG) „nie stoi na przeszkodzie” krajowym regulacjom, które określają warunki, w jakich kierowcy mogą domagać się zwrotu kosztów noclegów wynikających z działalności zawodowej przewoźnika. Oznacza to, że regulacje wspólnotowe nie wyłączają ani nie modyfikują krajowych przepisów ani układowych, regulaminowych lub umownych postanowień o przysługiwaniu spornych ryczałtów.

Równocześnie po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 (OTK-A z 2016 r., poz. 93; Dz.U. z 2016 r., poz. 2206) konieczne jest zredefiniowanie podejścia do art. 77⁵ k.p. w kontekście świadczeń przysługujących kierowcom z tytułu podróży w transporcie międzynarodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15, LEX nr 2242158, OSP 2017 nr 11, s. 116), dlatego kasacyjne zarzuty naruszenia art. 77⁵ § 3, 4 i 5 k.p. są usprawiedliwione w zanegowanym całkowicie w zaskarżonym wyroku nieprzysługiwaniu spornych ryczałtów w ogóle, do czego nie uprawniało streszczenie przez Sąd drugiej instancji motywów tego orzeczenia trybunalskiego. Przeciwnie, rozpoznając skargi kasacyjne w podobnych sprawach tej samej strony pozwanej, Sąd Najwyższy wyrokami z 28 stycznia 2018 r., I PK 310/16 (LEX nr 2459716, BSN-IPUSiSP z 2018 nr 1, poz. 21 oraz nr 3, poz. 12) i z 13 marca 2018 r., I PK 363/16 (niepublikowany) oddalał skargi pozwanej spółki od korzystnych dla pracowników wyroków Sądu drugiej instancji w sporach, w których przedmioty osądów nie różniły się znacząco od przedmiotu orzekania. W tego typu sprawach judykatura nadal zмага się z licznymi kontrowersjami w tym dalej złożonym przedmiocie licznych sporów o ryczałty za noclegi w międzynarodowym transporcie samochodowym. Nie zmienia się tylko stanowisko, że kierowca w transporcie samochodowym ma prawo do świadczeń związanych z odbywanymi wyjazdami oraz to, że sporne świadczenia stanowią koszty pracy obciążające pracodawcę. W konsekwencji Sąd Najwyższy nadal podtrzymuje ugruntowane stanowisko, że nocleg w kabinie samochodu nie jest równoznaczny z zapewnieniem kierowcy bezpłatnego noclegu, wymaganego w standardzie wyższym niż „kabinowy”. Przepisy art. 8 ust. 2 i ust. 8 rozporządzenia (WE) nr

561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów odnoszących się do transportu drogowego legalności takiej rekompensaty nie wyłączają ani nie modyfikują. Wprawdzie w sferze innej niż państwowa lub samorządowa - o wysokości zwrotu kosztów podróży decyduje pracodawca prywatny, przy czym ryczałt za nocleg w podróży służbowej kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym może zostać określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę (art. 77⁵ § 3 k.p.) poniżej 25% limitu z rozporządzenia w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 r., III PZP 2/17, OSNP 2018 nr 3, poz. 28). Oznacza to dopuszczalność ustalenia w regulacji zakładowej prawa pracy spornego ryczałtu w kwocie niższej od 25% limitu kosztów noclegu hotelowego za granicą. Równocześnie brak takiej regulacji zakładowej obarczał stronę pozwaną, która była zobowiązana do udowodnienia, że wypłacane „delegacje” mogły być przeznaczone na zaspokojenie w całości lub w części spornych roszczeń ryczałtowych za noclegi odbywane w kabinie samochodu w międzynarodowym transporcie samochodowym. W tej kwestii Sąd pierwszej instancji wskazał na „brak jakiegokolwiek inicjatywy w zakresie choćby uprawdopodobnienia, że wypłacane ‘delegacje’ obejmowały co najmniej diety i ryczałty za nocleg”.

Równocześnie przy osądzaniu podobnych sporów o ryczałty za noclegi odbywane w międzynarodowym transporcie nadal dostrzega się potrzebę „moderowania” wysokości spornych ryczałtów przez ich miarkowanie także przy braku regulacji dotyczącej spornych ryczałtów za nocleg w prawie zakładowym (regulaminie wynagradzania). Ten nurt judykatury wskazuje na dopuszczalność miarkowania spornego ryczałtu noclegowego poniżej 25% ryczałtu wynikającego z przepisów prawa powszechnie obowiązującego określonego w rozporządzeniu (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 17 listopada 2016 r., II PK 227/15, LEX nr 2180093 lub z 5 grudnia 2017 r., II PK 286/16, LEX nr 2434444). W tej interpretacji, ryczałt za nocleg może być niższy niż 25% ryczałtu „powszechnego”, ale nie może

być dowolnie niski, a o jego spornej wysokości Sąd może orzec z uwzględnieniem dyspozycji art. 322 k.p.c. Zasada ta mogłaby być pomocna na wypadek nieustaleniu wysokości spornych ryczałtów lub w razie niepełnej regulacji regulaminowej, z której miało wynikać sporne uprawnienie, które nie zostało uregulowane w konkretnych kwotach, ale mogłyby być ustalone poniżej 25% hotelowego ryczałtu takich kosztów (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 r., III PZP 2/17, OSNP 2018 nr 3, poz. 28). Kategoryczna ocena, że skoro pozwany pracodawca nie określił w regulaminie wynagradzania wysokości ryczałtu za nocleg w transporcie międzynarodowym, to uprawnione jest stanowisko, że kierowcom „przysługiwał ryczałt w wysokości 25% kosztów hotelowych” (tak w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2018 r., I PK 363/16, niepublikowany), mogłaby być zmodyfikowana tylko wtedy, gdyby Sąd drugiej instancji przekonująco ocenił, że pozwany pracodawca należycie wykazał, iż w kwotach wypłacanych kierowcom „delegacji” były pomieszczone (choćby w części) należne rekompensaty z tytułu noclegów odbywanych w kabinach samochodów w transporcie międzynarodowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy wyrokował jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.